

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 836

din 20 august 2013

Prin Raportul nr. 3189/IJ/2190/DIJ/2013, Inspecția Judiciară - Direcția de Inspecție Judiciară pentru Judecători a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii cererea formulată de domnul Mircea Aron, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, de apărare a reputației profesionale.

Analizând raportul Inspecției Judiciare și văzând înscrisurile atașate, Plenul reține următoarele:

Cu adresa nr. 18561/19.07.2013, înregistrată la Inspecția Judiciară - Direcția de Inspecție Judiciară pentru Judecători sub nr. 3189/IJ/2190/DIJ/2013, Consiliul Superior al Magistraturii a sesizat Inspecția Judiciară cu privire la faptul că, în ședința din data de 18.07.2013, Secția pentru judecători a luat act de cererea formulată verbal de domnul Mircea Aron, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, de apărare a reputației profesionale.

Conform raportului Inspecției Judiciare, rezultă că, în limitele de competență prevăzute de dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a procedat la efectuarea verificărilor prevăzute de lege, în cadrul acestora avându-se în vedere articolele de presă

anexate la cererea de apărare a reputației profesionale: articolul apărut la 01.10.2009 în publicația „Ancheta” intitulat – Tiberiu Iordache cel mai controversat magistrat din istoria Argeșului – Un judecător de la Înalta Curte mi-a aranjat condamnarea, pentru a putea fugi în SUA; articolul apărut la 10.07.2013 în publicația „Jurnalul de Argeș” intitulat „Judecătorul Mircea Aron de la Consiliul Superior al Magistraturii mi-a spus să fug din țară pentru că urma să mă condamne!”; Decizia nr. _____ pronunțată în dosarul nr. _____ de Curtea Supremă de Justiție; site-ul Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește activitatea profesională a domnului judecător Mircea Aron; baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului.

În articolul apărut la data de 10.07.2013 în publicația „Jurnalul de Argeș”, intitulat Afacerea Megacaritas – Avocatul T. I. _____ face dezvăluiri după 20 de ani: „Judecătorul Mircea Aron de la Consiliul Superior la Magistraturii mi-a spus să fug din țară pentru că urma să mă condamne !”, în cadrul interviului acordat de T. I. _____ în contextul protestului Baroului Argeș la adresa instanțelor argeșene determinat de acceptarea practicării avocaturii clandestine de avocații înscrși în Baroul Bota, din care face parte, acesta, într-o manieră proprie, relatează împrejurările în care a ajuns să fie condamnat de Înalta Curte de Casație și Justiție, de completul de judecată în a cărui componență se regăsea și domnul judecător Mircea Aron, fost procuror la Curtea de Argeș, cu care fusese coleg și prieten. Arată că a fost condamnat pentru instigare la fals, nu și înșelăciune sau implicare în Megacaritas.

În cuprinsul articolului se precizează că, deși fusese achitat de instanța din Brașov în anul 1999, ca urmare a recursului promovat de Parchet prin procuror Ș. _____, cu care se afla în relații de dușmănie, a intrat în panică, motiv pentru care a mers la Tribunalul Suprem pentru a vorbi cu judecătorul Aron, prin prisma faptului că îl cunoștea, ca să vadă ce se întâmplă. Acesta i-a spus că trebuie să îl condamne, pentru că nu au încotro, sfătuindu-l să plece din țară pentru două-trei luni de zile, iar între timp îi vor da o sentință în care o să îi greșească cuantumul pedepsei; pentru fapta de instigare la fals, nu o să îi dea 3 ani (pedeapsa maximă), or să îi dea doi ani și șase luni, la care o să îi aplice și un spor.

Intervievatul a explicat că nu se putea da spor decât dacă instanța constata că pedeapsa maximă era neîndestulătoare, iar la acel moment era reglementat recursul în anulare, care putea fi promovat de Parchet ca urmare a unui memoriu înaintat acestei instituții. Consecința era repunerea pe rol a dosarului, constatarea greșitei individualizări și reluarea procesului. T. I. arată că sentința s-a pronunțat așa cum i-a spus judecătorul Aron. Precizează și faptul că a promovat plângere la CEDO care a obligat Staul Român la plata 5000 de euro pentru că a fost condamnat nelegal, dar și pentru că la întoarcerea în țară a fost ținut în mod ilegal 7 zile în arest.

S-a constatat, din cuprinsul articolului apărut anterior, la 01.10.2009 în publicația Ancheta, că T. I. a indicat ca dată a întâlnirii cu domnul judecător Mircea Aron, luna mai 2000, iar ca locație un parc, precizând că instanța a rămas în pronunțare la data de 13.02.2000, dată menționată și în articolul din iulie 2013. Acesta a atribuit domnului judecător Mircea Aron afirmația că sentința pronunțată la 6 iunie se datorează unui ordin primit, și că, împreună cu restul judecătorilor de complet, a convenit să dea o condamnare ilegală, astfel încât să aibă posibilitatea unui recurs în anulare, cu sugestia de a pleca din țară pentru a nu fi arestat, aceste din urmă aspecte fiind reluate și în articolul apărut în 2013.

Față de solicitarea formulată de domnul Mircea Aron, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, Plenul reține următoarele:

În calitatea sa fundamentală de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Conform dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, în exercitarea atribuțiilor sale, “Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul și obligația de a se sesiza și din oficiu pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor”.

Potrivit art. 30 alin. (1) și (6) din Constituția României, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile însă, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Noțiunea de „reputație” desemnează părerea publică, favorabilă sau defavorabilă, despre o persoană, felul în care cineva este cunoscut sau apreciat.

Părerea publică defavorabilă este, în principiu, de natură să aducă atingere reputației unei persoane. Ea este justificată, dacă se bazează pe fapte reale și trebuie sancționată, dacă se bazează pe fapte mincinoase și tendențioase, făcute în scopul de a-i discredita acesteia onoarea sau reputația.

Reputația profesională este o consecință a integrității morale și profesionale de care trebuie să dea dovadă fiecare magistrat. Aceasta conferă magistratului credibilitate și siguranță în exercitarea profesiei.

Dreptul la reputație figurează printre drepturile garantate de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ca element esențial al dreptului la respectarea vieții private.

În conformitate cu prevederile art. 8 alin. (1) din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a corespondenței sale.

Ingerințele în viața privată și de familie pot fi justificate doar în cazul în care sunt întrunite cerințele impuse de alin. (2) al art. 8 din Convenție; astfel amestecul trebuie să fie „prevăzut de lege”, inspirat de un scop legitim în condițiile alin. (2) și „necesar într-o societate democratică” pentru a realiza acest scop.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în mod constant în jurisprudența sa, că statutul de magistrat nu elimină protecția oferită de articolul 8 din Convenție.

Prin art. 4 al Rezoluției nr. (1003) 1993 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, s-a arătat că printre principiile de bază ale eticii jurnalismului se află și condiția ca difuzarea știrilor să fie bazată pe adevăr, asigurată prin mijloace adecvate de verificare

și demonstrare și pe imparțialitate în prezentare, descriere și narare, iar la art. 5 s-a prevăzut că, „Exprimarea opiniilor poate consta în reflecții sau comentarii asupra unor idei generale sau în observații privind informații având legătură cu evenimente concrete. Deși opiniile sunt inevitabil subiective și, prin urmare, nu pot și nu trebuie supuse criteriului adevărului, ele trebuie totuși exprimate într-o manieră onestă și etică”.

Tot astfel, Codul deontologic al ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă, impune ziaristului obligația de a da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, precum și interdicția de a prezenta opiniile sale drept fapte, știrea de presă trebuind să fie exactă, obiectivă și să nu conțină păreri personale.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza „Braford contra Danemarcei” a decis că „interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora”. În cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei” s-a statuat că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

Jurnalistul are obligația de a da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, neavând dreptul să prezinte doar opinia părții afectată de hotărârea judecătorească, opinie ce este subiectivă, dată fiind implicarea sa în proces.

Afirmațiile din cadrul articolului făcute la adresa domnului judecător Mircea Aron, membru al completului de judecată, în prezent membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, sunt de natură să conducă la formarea unei păreri publice defavorabile cu privire la profesionalismul acestuia.

Articolul din 10 iulie 2013, precedat de unul pe aceeași temă la data de 01.10.2009, expune fapte ale domnului judecător Mircea Aron, în scopul creării unei anumite percepții la nivelul opiniei publice. Redarea faptelor trebuie însă să fie caracterizată prin obiectivitate și prin posibilitatea de a fi probate cu elemente ale realității.

Afirmațiile din cuprinsul articolului, cu referire la persoana domnului judecător Mircea Aron, se fac prin citarea intervievatului T. I., care își exprimă astfel opinia personală cu privire la modul în care a fost condamnat, inducând ideea că aceasta s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale.

Plenul constată că publicarea acestora s-a făcut fără o minimă documentare din partea jurnalistului.

Din verificarea hotărârii judecătorești prin prisma faptelor imputate prin articolul de presă din 10 iulie 2013, rezultă atât că afirmațiile nu au niciun fundament, cât și că acestea reprezintă o activitate de dezinformare, urmărind discreditarea imaginii profesionale a magistratului în cauză.

Prin Decizia nr. , pronunțată în dosarul nr. de Curtea Supremă de Justiție, în urma admiterii recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, a fost casată Sentința penală nr. , pronunțată de Curtea de Apel Brașov iar în urma rejudecării, T. I. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 Cod penal raportat la art. 215 Cod penal alin. (2) cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal și art. 13 Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1 an, rezultând în total 3 ani și 6 luni închisoare.

Prin aceeași hotărâre judecătorească a fost condamnat și la o pedeapsă de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 Cod penal raportat la art. 288 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art.13 Cod penal, însă cu privire la aceasta, instanța a constatat că este grațiată față de dispozițiile art. 1 lit. a) și art. 10 din Legea nr. 137/1997, condamnatul având de executat în detenție pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare.

S-a constatat că pedepsele au fost aplicate pentru complicitate la infracțiunea de înșelăciune și, respectiv, complicitate la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, ambele săvârșite în formă continuată, pentru fapte comise în împrejurările desfășurării jocurilor de tip piramidal MegaCaritas și GigaCaritas, expuse pe larg în decizia menționată, reținându-se sub aspectul aplicării în timp incidența legii penale mai favorabile.

S-a reținut, totodată, că în practica deciziei penale nr. pronunțată de completul format din doamnele judecătorești S. C. și domnul judecător Mircea Aron, este înserat faptul că instanța a rămas în pronunțare la data de 10.02.2000, și nu la 13.02.2000, așa cum apare în articolul de presă, pronunțarea fiind amânată în mod succesiv până la data de 06.06.2000.

Printr-o simplă comparare a articolului apărut la 10.07.2013, cu cel precedent - apărut la 01.10.2009 în publicația *Ancheta*, se observă că mențiunile privind locul întâlnirii cu domnul judecător Mircea Aron diferă.

Deși în cuprinsul articolului se face vorbire despre promovarea plângerii la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a avut drept consecință condamnarea Statului Român pentru condamnarea ilegală din acest dosar, verificările efectuate nu au confirmat acest demers.

Se constată astfel că informațiile prezentate în presă, nu au corespondent în realitatea obiectivă. În contextul condamnării definitive a interviuatului, acestea au un caracter tendențios și au fost făcute tocmai în scopul discreditării onoarei și reputației profesionale a magistratului în cauză, ceea ce a condus la dezinformarea și influențarea negativă a opiniei publice.

Se mai reține că articolul de presă nu cuprinde o relatare obiectivă și echilibrată a faptelor și activităților de interes public, referitor la procedura derulată împotriva persoanei condamnate T. I. și obiectul condamnărilor.

În aceste condiții, Plenul apreciază că afirmațiile referitoare la persoana magistratului Mircea Aron sunt de o gravitate extremă, întrucât induc ideea că soluția de condamnare dispusă de instanța supremă, instanța de control judiciar potrivit competenței conferite de lege, este nelegală, iar instrumentarea acestei cauze a fost influențată de terțe persoane, ceea ce presupune, implicit, că magistrații care au pronunțat decizia penală în calea de atac a recursului au încălcat legea sau, cel puțin, și-au încălcat obligațiile profesionale, astfel că s-a adus atingere reputației acestora, dar a fost subminată și încrederea publică în integritatea domnului judecător Mircea Aron în general.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, și art. 75 din Legea nr.

303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți;

**PLENUL
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE**

Art.1 - Admiterea cererii de apărare a reputației profesionale formulate de domnul judecător MIRCEA ARON, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, membru al Consiliului Superior al Magistraturii, urmând a fi emis un comunicat de presă de către Biroul de informare publică și relații cu mass-media, în acest sens.

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare, pentru a fi pusă în aplicare, conform legii.

Dată în București, la data de 20 august 2013

Președinte,

Procuror Oana Andrea SCHMIDT-HĂINEALĂ

